

Men så vil jeg gå over til sagen her og diskutere selve emnet.

Det Konservative Folkeparti har ikke skiftet holdning. Vi mener fortsat, at det er den helt forkerte vej at gå ved at udlevere heroin til selv de mest belastede narkomaner. Vi mener ligesom andre ordførere, andre partier, at forslaget rejser en række etiske, menneskelige og praktiske problemer, og endelig at det jo ikke løser narkomanernes problemer og er en vej til en stoffri tilværelse.

Problemerne er i mine øjne mange.

Vil det være rigtigt at behandle narkomanen med et stof, som er selve årsagen til narkomanens forfærdelige liv? Skal staten agere pusher? Hvordan skal vi kunne forsvare vores forbudspolitik, hvad angår euforiserende stoffer, hvis det legalt gives til nogle, men er forbudt for andre? Er det ikke et forkert signal at sende til unge mennesker og også til mennesker, der i dag er narkomaner? Vil de, som i dag er narkomaner og måske har været det en tid, bestræbe sig på at komme ud af stofmisbruget, hvis der er udsigt til, at man kan komme med i ordningen?

Med andre ord: Jeg synes, at forslaget rejser mange problemer.

Forslaget er alene et forsøg rettet mod de hårdest belastede narkomaner, og når man ser de ynkelige skæbner, kan jeg også godt forstå, at mange tænker, at man kan give dem et bedre liv. Det ønsker vi alle, og det ved jeg også at SF ønsker. Nogle ville jo formentlig få et bedre liv ved at få heroinen, men jeg mener bare ikke, at det er den rigtige måde at løse problemerne på.

Jeg tror heller ikke på, at man kan løse problemerne ved, at nogle mennesker skal have et liv på varig heroin, selv om, som jeg sagde før, det måske umiddelbart kan synes som løsningen for en lille gruppe. Og som både Venstres ordfører og også hr. Villy Søvnald har været inde på: Hvordan skal en sådan gruppe afgrænses? Hvordan sikrer man, at der ikke er flere og flere, der kommer ind i ordningen?

Jeg hører heller ikke til dem, der tror på, at forsøgene vil blive midlertidige. For et forsøg er nemlig dømt til at blive en succes for dem, der kommer ind i forsøget, men jeg tror bare ikke, at de så får muligheden for at komme ud af det igen. Jeg tror også, det vil føre til, at en større og større gruppe på sigt vil komme ind under ordningen.

Og da synes jeg, at vi skal drage nytte af de erfaringer, vi har vedrørende metadonbehandlingen, som vi nu har kendt i over 20 år. Man

kan altid diskutere, om det har været en succes eller det ikke har været en succes, men konstateres kan det i al fald, at flere og flere er kommet i metadonbehandling.

Vi står i Det Konservative Folkeparti sammen om denne holdning. Vi vil stemme ens i salen. Vi mener, at der kun er én vej frem, og den vej hedder ordentlig behandling. Der synes jeg faktisk, som jeg startede med at sige, at vi har gjort utrolig meget, og senest i forbindelse med det sidste satspuljeforlig blev der indført en behandlingsgaranti for narkomanerne, og det må man jo også sige virkelig er et skridt i den rigtige retning.

Jeg tror lige, jeg kan nå at kommentere noget af det, der også er blevet omtalt, nemlig kriminaliteten. Der skulle være mange gode grunde til at gå ind i forsøget, er der jo flere, der har sagt, blandt dem er kriminaliteten.

Det argument vil jeg, selv om jeg godt kan se fordelene i det, advare mod at man bruger, for jeg mener, at med det argument, som skal bære forslaget her igennem, må den logiske konsekvens være, at det ikke kun skal være et forsøg for en afgrænset gruppe, men må omfatte en meget, meget stor gruppe, og det er noget, vi under ingen omstændigheder kan støtte.

Men som sagt gælder det, set med mine øjne, om at fastholde den kurs, vi hidtil har holdt: fastholde forbudspolitikken, og på den baggrund afviser vi SF's beslutningsforslag, selv om jeg godt ved, at intentionerne bag forslaget er gode nok.

Kl. 19.50

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil gerne på Socialdemokratiets vegne kvittere fru Gitte Seeberg for at sige, at der faktisk er sket meget de senere år, og at der også er sket nogle forbedringer, som vi alle sammen kan se, og som man også i fagkredse respekterer er sket. Der er sket megen fornyelse og udvikling, og det er også det, det handler om.

Jeg vil gerne spørge fru Gitte Seeberg i forbindelse med, at metadonbehandling bliver nævnt: Ser den konservative gruppe så nogle nye veje i sammensætningen af metadonbehandling? Der er jo også forsøg med det. Ser man nogle nye veje enten i indtagelsesformen eller i kombinationsformen i sammenligning med andre forhold? For det er jo også interessant at få med i debatten: Hvilke andre veje er der for at hjælpe den hårdest ramte gruppe?